κάτω τα χέρια από τις καταλήψεις

Βιώνουμε μια άνευ προηγουμένου επίθεση στα θεμελιώδη εργασιακά δικαιώματα, όπου η ανεργία και η επισφαλής εργασία έχουν γίνει καθεστώς. Η ταυτόχρονη υποτίμηση της εργατικής δύναμης, η ακραία φορολόγησή της και η στέρηση βασικών κοινωνικών αγαθών συνδυάζονται με την κατάργηση κάθε φαινομενικά δημόσιας κοινωνικής υπηρεσίας υγείας και παιδείας και οδηγούν σε μια εποχή εξαθλίωσης.

Το κράτος επιβάλλει την ανέχεια και την ανασφάλεια δημιουργώντας ένα πλασματικό καθεστώς έκτακτης ανάγκης στο όνομα της εξόδου από την οικονομική κρίση, που δεν είναι τίποτε άλλο από (άλλη) μία συστημική κρίση του καπιταλισμού και της άρχουσας τάξης της χώρας. Για να πειστούν τα πλήθη, επιστρατεύονται όλα τα μέσα που διαθέτει ο κρατικός μηχανισμός, με πρώτα και καλύτερα τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Δημιουργώντας ένα κλίμα τρομοϋστερίας, εφευρίσκουν πλασματικούς εχθρούς της κοινωνίας και καλλιεργούν το έδαφος για τη μετατροπή της σε μια πειθήνια μάζα γεμάτη ενοχικά σύνδρομα για τα λάθη του παρελθόντος. Σκοπός της κυριαρχίας είναι ο κοινωνικός εκφοβισμός, η αδρανοποίηση των ανθρώπων και, τελικά, η παθητική αποδοχή του κατεστημένου.

Ενάντια σ' αυτό το οικοδόμημα στέκονται άνθρωποι που στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό προτάσσουν την αντίσταση, την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη. Μία από τις πολιτικές πρακτικές τους είναι η δημιουργία αυτοδιαχειριζόμενων χώρων εντός των οποίων η ατομική και συλλογική πρωτοβουλία προάγει διαδικασίες συνδιαμόρφωσης βασισμένες στην ισότητα και την αυτονομία.

Οι καταλήψεις και τα στέκια αποτελούν μέρος του αγώνα για την ατομική και συλλογική απελευθέρωση, για την κοινωνική αυτοδιεύθυνση. Είναι εστίες ζωής, εστίες δημιουργίας όπου συμμετέχουν άνθρωποι που μοιράζονται κοινές εμπειρίες και επιθυμίες ενάντια σε μια κοινωνία εξατομίκευσης, εκμετάλλευσης και επιφανειακών σχέσεων, μιζέριας και μοιρολατρίας, ενάντια στον εκφασισμό της σκέψης και της δράσης.

Η κατάληψη Βίλλα Αμαλίας, η Λέλας Καραγιάννη και η Σκαραμαγκά είναι χώροι με πολιτικά προτάγματα και δράση. Με δραστηριότητες όπως αυτοοργανωμένες συναυλίες, ομάδες αυτομόρφωσης, δανειστική βιβλιοθήκη, συλλογικές κουζίνες, προβολές ταινιών, θεατρικές παραστάσεις και παιδικά στέκια στέκονται ενάντια στην εμπορευματοποίηση της μουσικής κουλτούρας και της γνώσης, ενάντια στην αλλοτρίωσης και στον ατομισμό. Η στοχοποίηση τους ευνοεί το παρακράτος των φασιστών, τους νταβατζήδες, το εμπόριο ανθρώπων, τη διακίνηση ναρκωτικών, τα ρατσιστικά χτυπήματα και μαχαιρώματα που τείνουν να γίνουν μία μόνιμη κατάσταση στην ευρύτερη περιοχή, με τις ευχές και την παρότρυνση της επίσημης εξουσίας και των κτηματομεσιτικών συμφερόντων.

Πιστή στο δόγμα της μηδενικής ανοχής, η κυβερνητική εξουσία εργάζεται εντατικά για την εξάλειψη όσων στέκονται εμπόδιο στις δολοφονικές πρακτικές της. Η ποινικοποίηση των καταλήψεων, των στεκιών, των αυτοδιαχειριζόμενων χώρων και των εργατικών αγώνων απαλύνει την ανασφάλεια της κυρίαρχης τάξης που νοιώθει ότι

βάλλονται οι παραδοσιακές της αξίες, αυτές της ιδιοκτησίας, του ατομισμού και της ιεραρχίας.

Σε όσους αποκαλούν τις καταλήψεις εστίες ανομίας, απαντάμε πως δεν πιστεύουμε σε νόμους που θεσπίζει μια εξουσία για την υπεράσπιση και τη διαιώνιση μιας ταξικής κοινωνίας που εξαναγκάζει τους ανθρώπους σε υλική και πνευματική φτώχεια. Ως ΣΩματείο Βάσης Ανέργων κα επισφαλώς εργαζομένων δείχνουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας στις καταλήψεις, οι οποίες, όπως και εμείς, διεκδικούν την ισότητα και την ελευθερία. Στηρίζουμε τον αγώνα τους ενάντια στην κοινωνική ομοιομορφία, την υποταγή και τη συστημική ενσωμάτωση. Με οριζόντιες δομές και καθημερινές ζυμώσεις θα παλεύουμε κάνοντας πράξη τις ιδέες μας.